HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

משום דרב זביד גברא רבה הוא. ולא יערער על דבריו מחמת עוצמתו: **מפקיטו דינא.** למוכתו: **ומשהינן לה.** לולי תמהר זה: **פריסר ירחי שתא.** ותו לא: **שתצע הוא.** והיא מולדת: **צנעה היא.** לכתוב לה לגרת מדר להוסיף על כתובתה. ולקמן מסיק פירושן ומזיל משום דלא מפקדא לפריס ורביס: **נאלמוסף מנעי ליה.** וכותבין לגרת על הצעל: **דלא מפקדא.** בפריס ורביס כדאמרינן בימות (דף סה:): **חוטרא לידה.** רואה אני שיהא לי בן שיחזיק בידי בזקנותי ולמען עליו ויכיס מותי יקברני: **צנע לחון.** והיא אינה רואה דלא להתייפה מקקין לו לכתוב לגרת מדר עליה: **אין מקקין לו.** לפי שאין מתכוין לשם מזונה וכשמצה מחרוכה ומחרינן ליה זיל נסיב אחריתי: **אפחידא.** פלגא מדינה: **פלגא דזוזא.** זוז לורי שהוא שם מעה כסף נמלא טרפעיק שלשה מעות: **מעה וחצי ליוס.** לשמת ימי המעשה ומשמת לא יהבינן לה כדאמר לקמן: **מאי שנא היכא דיהבינן ליה דשמת.** כשהיא מולדת עליו דהא שנעה טרפעיקים טרפעיק ליוס: **כשלר שמת.** [כמו שמשתכר בשמת] גזרה משום מקח וממכר ושכירות: מקח

משום דרב זביד גברא רבה הוא אפכיתו ליה לדינא עילויה האמר רב כהנא מיבעיא בעי לה רבא ולא פשיט השתא דלא אתמר לא הכי ולא הכי [א]תפסה לא מפקינן מינה לא תפסה לא יהבינן לה [ב]ומשהינן לה תריסר ירחי שתא אגיטא ובהנך תריסר ירחי שתא לית לה מזוני מבעל אמר רב טובי בר קיסנא אמר שמואל כותבין אגרת מרד על ארוסה ואין כותבין אגרת מרד על שומרת יבם מיתיבי [ג]אחת לי ארוסה ונשואה אפילו נדה אפילו חולה ואפילו שומרת יבם לא קשיא כאן שתבע הוא כאן שתבעה היא דאמר רב תחליפא בר אבימי אמר שמואל [ד]תבע הוא נזקקין לו תבעה היא אין נזקקין לה במאי אוקימתא להא דשמואל בשתבעה היא האי כותבין אגרת מרד על ארוסה לארוסה מיבעי ליה הא לא קשיא תני לארוסה מאי שנא שומרת יבם דלא דאמרינן לה זיל לא מפקדת אלא ארוסה נמי נימא לה זיל לא מפקדת אלא בבאה מחמת טענה דאמרה בעינא [ה]חוטרא לידה ומרה לקבורה ה"נ שומרת יבם בבאה מחמת טענה אלא אידי ואידי שתבע הוא ולא קשיא [ו]כאן לחלוץ וכאן לייבם דאמר ר' פדת אמר ר' יוחנן תבע לחלוץ נזקקין לו תבע לייבם אין נזקקין לו מאי שנא לייבם דלא דאמרינן ליה זיל ונסיב איתתא אחריתי לחלוץ נמי נימא ליה זיל ונסיב איתתא אחריתי אלא [ז]דאמר כיון דאגידא בי לא קא יהבו לי אחריתי הכא נמי כיון דאגידא בי לא קא יהבו לי אחריתי אלא אידי ואידי שתבע לייבם ולא קשיא כאן כמשנה ראשונה כאן כמשנה אחרונה דתנן [ח]מצות יבום קודמת למצות חליצה בראשונה שהיו מתכוונין לשום מצוה עכשיו שאין מתכוונין לשום מצוה [י]אמרו מצות חליצה קודמת למצות יבום: עד מתי הוא פוחת וכו': מאי [ט]טרפעיקין אמר רב ששת אסתירא וכמה אסתירא [כ]פלגא דזוזא תניא נמי הכי ר' יהודה אומר שלשה טרפעיקין שהן תשע מעין מעה וחצי לכל יום אמר ליה רבי חייא בר יוסף לשמואל מאי שנא איהו דיהבינן ליה דשבת ומאי שנא איהי דלא יהבינן לה דשבת איהי דמיפחת קא מיחזי כשכר שבת איהו דאוסופי קא מוספא מיחזי

ומרמה לר"ת דהכי פירושו בעינא ליה ואינה רוצה להתגרש בלא כתובה ומעכבת ליה עד שיגרשנה ויתן לה כתובה אבל אמרה מחיים עלי ולא בעינא ליה לא הוה ולא כתובתו לא כייפינן לה שתמחול בה ע"י שנאמר שלא תועיל מחילה משום דהוי בטעות דחגב לערה קא אמרה הכי ומתוך כך לא יגרשנה בעלה שחינו רוצה ליתן כתובה אלא מחילה גמורה היא ומתוך כך יעלה בדעתו לגרשה מר זוטרא אמר בייפינן לה להוציא כמחילה בטעות והיינו כפיה דעל ידי כך ימחל בעינא ליה ואמרה בדיעבד ניחא ברצונה כיון שחייב ליתן כתובתה ואין חילוק למר זוטרא בין מודעת דבעינא ליה ומעכבת ליה בין מומרת מחיים עלי ור"ח נמי פירש לתין כופין הבעל ליתן גט וגם בקונט' לפי שיכופו הבעל ליתן גט: **משום** דרב זביד גברא רבה הוא אפכיתו לדינא עילויה. ופ"ת כיון דלא פשיט המע"ה וכיון דמפקה לה מפקינן מינה וי"ל דהוה נמי שחילי טובא דלא הוה מפיקה ובלישנא קמא קאמר משום דרב זביד גברא רבה למחצפינהו ליה משום הך שיהא הוה מפיקה ובאיכא למימר משום הך שיהא תפיסה תפיסה: **תבע** לחלוץ נזקקין לו. פי' בקונט' והיא אינה רוצה לא לחלוץ ולא לייבם וכן תבע לייבם פירוש והיא אינה רוצה לא לחלוץ ותימה דמאי קא פריך לייבם נמי כיון דלמיגדל ביה לא יהבי ליה ליתמא מחריתא ויחלוץ לה וי"ל שאינו רוצה לחלוץ שלא יטרח ליתן כתובה ועי"ל תבע לחלוץ ולא לייבם וכן תבע לייבם וכן הא דאמר כאן שתבעה היא והוא אינו רוצה לא לחלוץ ולא לייבם ואין להקשות מ"כ מאי פריך שומרת יבם נמי נבעה ממחת טענה מאי איריא נבעה ממחת טענה אפילו אינה נבעה נמי מיקטי ליה מדתנן בהמולץ (יבמות לט.) מחכין אצל גדול ואומרים לו עליך המצוה או כוון או פטור וקאמר בגמ' המחזין אצל גדול למיכפייה אלמא

(א) תד"ה ודיני כו' לפו רמיה היא דא"כ לדבריו אפילו בלא אמתלא הוה לן למימר דכופין דהתם אין כותבין אפילו בלא אמתלא משום דמצות חליצה קודמת ותדרכה יש לכותבין כדי כל"ל: (ב) בא"ד אצל שם אינו רוצה. ר"ב פי' היכא דהיא תפסה אומנו והוא אינו רוצה לא ניימב ולא נחלוץ:

אחת לי. כולן שוות בכתובת מרד ואפילו שהיא מה לו חולה והיא מולדת (לעיל סג.). **ארוסה.** שאמרה לא אמצא (שם). **חוטרא לידה.** עץ שאמצן עליו לעת זקנתה ושם תמות יקברנה (ביבמות סה:). **מצות חליצה קודמת למצות יבום.** שאמייפם את יבמתו שלא לשם מצוה פוגע בחיקור אמת לא (בכורות יג.). **אסתירא.** פלגא מדינה, שמיעת שבפלגא לוני דהיינו מלי לינך (גיטין מה: וכע"ז קדושין יא:).

מסורא ומסיק תלמודא ולא היא סייעתא דשמיא הואי פי' ואין ללמוד מאותו מעשה אלא כיון שתובעת גירושין לא כייפי' לה (אבל הרב פי' דאדרבה להקל באו עליה ולא להחמיר וכך היא משמעות הדברים: ה"ד מודרת שכופין אותה על הפסד כתובתה לרבנן כדאית להו ולרבותינו כדאית להו דאמרה בעינא ליה ומצערנא ליה שאין בעלה מאוס בעיניה בין תובעת גירושין בין אינה תובעת גירושין הואיל ואין בעלה מאיס בעיניה ודאי כופין אותה ע"י הפסד כתובתה כדי שתתפייס עם בעלה אבל אמרה מאיס עלי שבעלה מאיס בעיניה לא כייפינן לה ע"י הפסד כתובתה אלא מניחין אותה במדרה דכיון דבעלה מאיס בעיניה אנוסה היא בדבר ולא מדעתה עושה כן ואפילו אשה כשרה אי אפשר להבעל לשנאוי לה ואע"פ שאין שום מום ניכר בו הרבה פעמים אשה מואסת בבעל ואע"פ שאין שום מום ניכר בו וזה דומה לאדם שאין יכול לאכול מאכל השנאוי לו ונתעב עליו ואין שום דרך כאן לכפויה כ"א לעשות דרך בקשה ולפתותה אולי תחשוק בו ואדרבה אם היינו יודעים בוודאי שטעמה אמת שהוא מאוס בעיניה לא ונתנה עיניה באחר היינו כופין הבעל להוציא כי הך דתנן לקמן בפרק המדיר ואלו שכופין אותן

יכול לישא אשה אחרת עד שלא יפטור לזו ויוציא זו ויתן לה כתובתה שאין בית דין יכולין לקנסה בכתובתה מאחר שהיא טוענת טענת אונס וזה הפתרון הוא נכון שאין לזוז ממנו. ולפי"ז הפתרון היכא שאומרת מאיס עלי לא הוי מודרת וא"כ כשבא לגרשה נותן לה כתובה ותוספת שהרי התוספת כותב אדם לאשתו בעבור חיבת ביאה וכבר בא עליה ואימתי אין לה תוספת כשמגרשה משום מודרת שכך היא תקנות הגאונים שתוספת אין לה אבל כתובה יש לה אבל עכשיו שמגרשה משום טענה ולא הוי מודרת אפילו תוספת יש לה שהרי אינו מגרשה בתקנות הגאוני שנאמר בתובה יש לה תוספת אין לה): כלתי' דר"ז אימרדא הוה תפישה חד שיראי יתיב אמימר ומ"ז ור"א ויתיב ר"ג גבייהו וקאמר מרדה הפסידה בלאותי' קיימים א"ל ר"ג משום דר"ז גברא רבא הוא מחניפיתו ליה והאמר ר"כ מיבעי בעי ליה לרבא ולא איפשטא ומאי דתנן עד בנגד כתובתה כל הכתוב בשטר הכתובה משמע ואפילו נכסי נדוניתה אלא קא מבעי ליה דר"ל דוקא מידי דמיחסר גובייתא כגון שנאבדו או שבלו שאינו משלם לה הפחת שלהן אבל מה שהן קיימים דקיימו בעיני' ולא מיחסרא גובייתא לא הפסידה א"ד כתובתה קאמר ואע"פ שהן קיימים. איכא דאמרי יתבי וקאמרי מרדה לא הפסידה בלאותיה קיימים א"ל ר"ג משום דר"ז גברא רבא הוא אכפיתוהו לדינא עלוי' והאמר ר"כ מיבעי' בעי ליה רבא ולא איפשטא ליה ומסיק תלמודא והשתא דל"א הלכתא לא כמר ולא כמר תפשה לא שקלי' מינה לא תפשה לא יהבין לה ומשהינן לה תריסר ירחי שתא אגיטא וזהו דין המורדת מכח ההלכה כמו שאמרנו וראיתי כתוב לר' שרירא גאון ז"ל ששאלתם אשה הירשבת תחת בעלה ואמרה לו גרשני איני רוצה לשבת עמך חייב לה כלום מכתובתה או לא וכגון זו אי הוה מורדת אי לא. כך ראינו ששורת הדין היתה מעיקרא שאין מחייבים את הבעל לגרש את אשתו אם תבעה גירושין חוץ מאותן שאמרו רבותינו

קכב א מיי' פי"ד מהל' אישות הל' יג טור שו"ע אה"ע סימן עז סעיף ג:
קכג ב מיי' שם הלכה י טור שו"ע שם סע"ב:
קכד ג ד ה מיי' פ"ג מהל' יבום והלי"ה הלכה י סמג עשין נג טוש"ע שם סימן קסה סעיף ג ו ג:
קכה ו מיי' פ"ל שם הל' ג ופ"ב הלכה ז סמג עשין נב טוש"ע שם סעיף ג:
קכו ז טור שו"ע שם סעיף ג ופהג"ה:

מהו שכופין אותן להוציא וכשהאשה נמנעת מן התשמיש ומן המלאכות שחייבת לעשותן לו זו היא המורדת שפותחין לה מכתובתה בכל שבת ושבת וצריכה התראה ואח"כ תקנו תקנה אחרת שיכריזו עליה ד' שבתות וא"ד ושולחין לה מב"ד הוי יודע שאפילו כתובתך ק' מנה הפסדת ואמרינן עלה ארמב"ח פעמים שולחים לה א' קודם הכרזה וא' אחר הכרזה כל אלה לענין מה ששם לה בעלה על עצמו ואינו מצוי בעינו או מה שבלה ואבד מנדוניתה ומתכשיטי' שהן נצ"ב שצריך הבעל לשלם לה דמיהן מפני שאחריות עליו היו פוחתין מאשה על האיש להוציא מפני שהוא מאוס בעיניה ואין האשה יכולה לסבול שתבעל לו אלא משום דהכא אנו מסופקים בטענתה שכיון שאין אנו רואים בבעלה באותן המומים י"ל שמא עיניה נתנה באחר (שהיא) [ומשום זה היא] אומרת כך לפיכך אין כופין הבעל להוציא אבל מ"מ גם היא נמי אין כופין להפסיד כתובתה דשמא טענתה אמת דלב יודע מרת נפשו אלא מפתין אותה שמא תחשוק בה ואם רואין שאינה מתרצה בדבר אין ב"ד נזקקים לכופה דשמא אנוסה היא ושמא גם היא עצ[יבה] בדבר שבעלה מאוס בעיניה ואי משום עיגון הבעל